

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 12.

Den 15. Marts 1867. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 168.)

Correspondenten til Occidenten gjor sig megen Umage for at faae sig selv og Andre til at troe, at Stenen, paa hvilken Mose Billede var anbragt, omgivet af de ti Bud, der vare strevne i det hellige Sprog og med de oprindelige hebraiske Skrifttegn, har vøret en Teraphim eller Talisman, hvilken han antager, de raadsprugte, ligesom Laban gjorde med sine Hunsguder. Men dette er blot en Formodning. I deres Kæsfærdigheds Dage raadsprugte Nephiterne Herren gjennem deres Propheter og Seere, ligesom de tolv Stammer gjorde i deres Forsædres Land. Det var formedelst guddommelig Besaling, de forlod Jerusalem. Formedelst Syner, Abenbaringer, Prophetier og Mirakler blevede ledede paa deres Reiser baade til Lands og til Bands, og efterat de vare ankomne til Kysten af Chili, blevede de fremdeles regjerede ifolge Abenbaringer, der vare ligesaa direkte som dem, der blevne givne til de tidlige Propheter

iblandt Israel. Deres Abenbaringer bleve optegnede saavel paa Metalplader som paa andre Materialier. Antage de lærde Hebraister, at Herren kun var Jøde Gud? Var han ikke ogsaa med Elias, Elisa, og med Hundreder af de Propheter, som opreistes iblandt de ti Stammer? Var Prophetiens og Abenbaringens Land alene indskraenktes indenfor det hellige Lands Grænser? Opreiste han ikke Daniel i et fremmed Land? Hvis der vare Hebraere i Amerika, hvilket uden al Modsigelse er blevet beviist ved disse nye Opdagelser, hvorfor da negte dem Propheter, Seere, Konger og andre Guds mægtige Mand? Er Abenbaringens Land, Mirakler, Tegn og Undere indskraenktes til Israel paa den østlige Halvkugle alene? Er Jehovahs Arm bleven forkortet, saa at han ikke ogsaa kunde blotte den for Israel i Vesten? Og vilde ikke en hebraisk Bibel fra det gamle Amerika være lige saa hellig som en Bibel fra det gamle Asien?

De, der have opført de hebraiske Jordhøje, var ikke en forlædt, hjælpeløs og forstørret Green af Israel, som var nedsunken i den dybste Barbarisme og Vandkundighed, men i deres Retfærdigheds Dage vare de stredne langt videre fremad i Oplysning og Civilisation end de øvrige Stammer. De havde deres Templer, som vare byggede under Propheters Beileitung; de frembare deres Øffre og vare ligesaa noiagtige med Hensyn til alle Ceremonier, der vare beslæde i Mose Lov, som de fordums Jøder i Jerusalem. De havde deres hellige Bryxplade og levende Drakler, deres Præstedomme efter Melchisedeks Orden, — deres Propheter, der afslørede Fremtiden, — deres Seere, som betragtede Ewighedens Undere, — deres Patriarker, der velsignede deres Born og hele Nationen, — deres hellige Optegnelser, som skulle aabenbares i de sidste Dage for at bidrage til Israels Forlossning, — samt deres herlige Mirakler og Ibstette. De havde tillige Englebesøg og hørte Jehovahs egen Rost, og hvad der er endnu mere, den gjenopstandne Messias, som nedsteg i deres Paaslyn, besøgte dem personlig og forblev hos dem i flere Dage og underviste dem. Som den gode Hyrde og Israels Steen, ledede han dogstabelig Josephs Sæd.

Endvidere, havde de tolv Stammer noget forjættet Land? Det Samme havde ogsaa Levningen af Joseph. Tilk Abraham og Isak det lille Land Palæstina tildigemod dets umiddelbare Omgivelser til Arv for deres Sæd? Det Samme gjorde Patriarken Jakob, og endydermere hans Velsignelser „overgik hans Forfædres.“ Canaan var altfor lidet; „de evige Høies yderste Grænser“ bleve ham ogsaa givne. Amerika, en halv Verden, blev ogsaa testamenteret til den skytelige Patriark. Hvo iblandt hans ædle Sonner var værdig til disse umaadelige Landbesiddelser,

— disse gamle Bjerges udtommelige Rigdomme, — disse „yderste Grænser“ af næsten en heel anden Verden? Den gamle Patriark svaret: „De skulle komme paa Josephs Hoved og paa hans Øje, som er adskilt fra sine Brødre.“ O Joseph, Du Israels begunstigede Son, din Deel i Forening med de tolv Stammer i Palæstina var ikke nok; din Arv skulle udvides for de mangfoldige Nationer af din Sæd. Paa Grund af din Oprigtighed fortrængte Du Ruben, Israels Forstefædte, og indtog hans Forstefodselsret. Som „en frugtbar Kvist“ gif dine Skud over Muren. Dig tilhørte „Velsignelserne fra Dybet nedenunder“ (eller fra den Side af Jorden, som ligger næsten lige under Palæstina.) „Dine Hænders Arme styredes af Jakobs mægtige Gud.“ Det var ham, som velsignede „Dig med Velsignelser fra Himmelens oventil,“ og uden Maal udgjed „Himmelens kostelige Ting,“ hvilket blev strevet paa saa at sige usforgjængelige Metalplader for at bidrage til at opfynde Jorden med Guds Kundstab, ligesom Vandet sjuler Havets Bund. Vel funde Moses, den Guds Mand, velsigne dit Land fremfor nogen af de andre Stammers Arvelodder. Medens Palæstina frembragte de Produkter, som hore hjemme i de tempererede Zoner, frembragte dit Land „Jordens kostelige Frugt og af dens Fylde,“ det vil sige, det var sikkert for alle Climaters Frembringelser og frembragte alle de Produkter, som here hjemme baade i den hede og i de tempererede Zoner. Men vi ville gjengive det med Mose egne prophetiske Ord:

„Og han sagde angaaende Joseph: Hans Land være velsignet af Herren, af den kostelige Frugt af Himmelten, af Duggen og af Dybet, som ligger nedenunder.“ Dette maa have Hensyn til det stille Ocean, lidt Vesten for Chili, Nephiternes Landingssted, thi dette er det eneste „Dyb,“

som er lige under Palæstina, og er tillige det eneste Hav, paa hvilket Josephs Esterlommere dreve en udstrakt Slibsfart. Det var paa Beskjæften af deres forjættede Land, at Josephs Sonner byggede deres Slike og udspændte deres Seil for det stille Havs sagte Binde. Men vi ville videre høre Mose Velsignelser: „Han være velsignet af de kostelige Frugter, som frembringes formedelst Solen, af Maanens kostelige Frugt, og af de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt, og af de evige Höies kostelige Frugt, og af Jordens kostelige Frugt og af dens Hylde, og af hans Naade, som boede i Busten; den skal komme over Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adstilt fra sine Bredre.“ (5 Moseb. 33, 13—16.) De gamle Bjerge have Hentydning til Bjergene paa den vestlige Halvøgle, hvor Guds Born før Syndsloden boede, — hvor Enoch lagde Grunden til det gamle Zion, og hvor Noah byggede Arken. Det Land, som var blevet velsignet af Patriarkerne før Syndsloden, blev et forjættet Land, — et Eden for Josephs Sonner. „Han har en Herlighed som hans førstefodte Øje eller som Israels Førstefodte, og hans Horn ere som en Enhjørnings Horn, med dem skal han stange Folkene tilsaumen indtil Jordens End, og disse ere de ti tusinde af Ephraim og disse de tusinde af Manasse.“ (17de Vers.) Denne Forudsigelse hentyder til det store Værk, som Josephs Horn skulle udføre ved at stange de Netfærdige tilsammen, ikke til Palæstina, men „til Jordens End“ eller deres eget forjættede Land, hvilket i Sandhed kan betragtes som „Jordens End“ fra det Sted, hvor Moses udtalte denne Profeti. „De ti tusinde af Ephraim,“ hvilke, som Hoseas soudsiger, „ere adspredte iblandt Nationerne,“ ville blive „Herrens Førstefodte“ i den store Uddeling i de sidste Dage. Naar deres Slægtslinie ifølge den

evige Vægt er blevet dem tilkjendegivet formedelst Abenbarelsens Land, vil Gud sende dem ud til alle Nationer, paadet de kunde opfylde deres høje Bestemmelse, først iblandt Hedningerne og derpaa iblandt Jederne.

I Udsærelsen af det store Værk, Zions og Jerusalems Forløsning, behøver ikke Ephraim at misunde Juda, og Juda behøver ikke at foruleilige Ephraim. De have begge deres forjættede Land, og begge have deres bestemte Værk at udføre. Joderne ville gjenopbygge det gamle Jerusalem; Ephraim og Manasse ville bygge det nye Jerusalem. Zion i det gamle Jerusalem vil komme til at indtage dets forrige Plads; det nye Jerusalems Zion vil blive beliggende paa et „udløgt“ Sted og vil blive en Stad, der ikke er forladt, saaldes som Zion i Østen har været. Joderne ville opføre et stort Tempel, deres Messias vil nedstige paa Olivbjerget, og i sin Herlighed vil han drage ind igjennem den østlige Port paa denne pragtfulde Bygning, og kommen ind i Templet, vil han sætte sig paa sin Throne og synde Huset med sin Herlighed. Men et Tempel vil ogsaa blive bygget i det nye Jerusalem for Josephs Sonner, og Messias vil komme til samme, længe forend han begunstiger Jederne med sin Nærværelse.

De ti Stammer ville komme fra de nordlige Lande, hvor de i Aarhundredet have været skjulte for den øvrige Verden formedelst den folde Zunes Fjelde, af hvilke de have været omgivne; men de ville ikke vende tilbage til Jerusalem, forend de have besøgt Josephs Land og modtaget deres Velsignelser under Herrens „Førstefodtes“ Hænder. Og efterat de alvorlige Prøvelser og Gjenvordigheder, som skulle ramme Joderne, ere forbi, skulle de ti Stammer forene sig med dem og modtage deres Arv i deres Førstædres Land, medens Inde og Israels Rige skulle

komme til at staae under een Konge, og „de skulle ikke ydermere være twende Folk eller ydermere blive deelte i to Riger fremdeles.“ Paa den Tid skal det gamle Bjergland, Josephs Aar, blive forenet med Landet i Østen. Det gamle Ocean vil sege sit forrige Hjem i Polaregnene, og det torre Land vil komme til at indtage den samme Stikkelse, som det havde for Pelegs Dage.

Josephs hellige Skrifter ville i Forening med Jøernes i Sandhed komme til at udføre Underværker. De ti Stammers Bibel, indbefattende deres hellige Historie tilsigemed talige Abenbaringer og Prophetier fra den Tid af, da de vandrede torskoede ind i Polaregnene, og indtil de etter skulle vende tilbage paa den Bei, der skal blive banet for dem midt igjennem det store Dyb, vil blive et Bind, der er rigt paa Undere, og vil forsøge den nuværende hellige Skrifts Canon til en umaadelig Storrelse. Til alt dette vil endnu blive fojet den gamle Jareditiske Bibel, indbefattende et stort Folks Bedrifster gennem segten Aarhundreder tilsigemed de Abenbaringer, som blevne givne til deres talige Propheter, hvis hellige Optegnelser paa Metalplader ogsaa engang skulle komme frem for at forøge Kundstablen om Gud iblandt Menneskene. Abenbaringer ville blive foiede til Abenbaringer, og Bibler til Bibler, indtil det gamle og nye Jerusalems hellige Arkiver ville blive opfyldte med en Overflodighed af Kundstabsrigte Værker, der ville udgyde Lys og Sandhed til de omkringvoende Nationer. Da vil Himmelens Tempel blive aabnet og Seglet paa Ewighedens mægtige Bind opladt, ligesom de hellige Boger paa Jordens ville blive forenede med Himmelens hellige Boger, Dommen vil blive sat, og enhver Slægt og ethvert Tungemaal og Folk skulle dommes efter det, som er frevet i Bogerne, ethvert

Menneske ifølge sine Gjerninger og overeensstemmende med det Lys, som var paa Jordens paa hans Tid. Hvad ville de hellige Bøsener midt i denne overbældende Lysstrom synes om de stakkels, uvivende Skabninger, de saakaldte Sjælesorgere, som gjennem Aarhundreder have stridt for den Paastand, at den hellige Skrifts Canon var fuld, — at der ikke mere skulle være Propheter, — at der ikke mere skulle gives Abenbaringer, — at der ikke skulle ses Mere til Bibelen, — at vi havde Nok? Blot Tanken om saadanne himmelrodsende Paastande er Nok til at bringe En til at gyse og til at faae den stakkels Menneskehed til at blive blodred af Slam over vor faldne Slægts Frafald og Ubidenhed.

Uagtet de mangfoldige Beviser, der nocksom godt gjør, at Indianerne i Amerika have samme Oprindelse som Jøerne, anseer dog den oplyste Jude det for en stor Slam at staae i noget som helst Broderskabsforhold til dem. Han betragter dem som Bøsener, der ere nedfunkne i den dybeste Nedværdigelse og yderste Bildhed, idet de oienshylig vaande sig under Gehovahs fortærende Forbandelse, og med deres smudsige, kobberfarvede Ødre, der er gjort endnu frysteligere ved den afskyelige Oversmøring med Malning eller Leer, ikke staae langt over det umelende Dyr med Hensyn til aandelig Udvikling. Kan det være muligt, udraaber Jude, at disse usle, nedværdigede Bøsener kunne høre til min Slægt? Kunne de være af Israel, den udvalgte Sæd? Om saa er, hvorfor denne fortærende Forbandelse og dyriske Bildhed? Lyt, o Juda, og hor din Broder Josephs mørke og sorgelige Historie, der er optegnet paa de Guldplader, som blevne udtagne fra Hoen Cumorah; det er en Rost fra de Dode, der tale fra deres gamle Graver; det er en Rost fra Propheten,

hvis Tale kommer fra Jorden, og hvis Hvisten lyder sorgeligt fra Stovet. Lytter til Nephis Ord:

„Og saaledes blev det Herrens Ord opfyldt, som han talede til mig, sigende: Saasremt de ikke ville agte paa dine Ord, skulle de blive udelukkede fra Herrens Ansigt. Og see, de blevne udelukkede fra hans Ansigt. Og han havde ladet Forbandelse komme over dem, ja en svar Forbandelse, for deres Ondstabs Skyld. Thi see, de havde forhærdet deres Hjertet mod ham, saa at de vare blevne ligesom Flint, og da de vare hvide og meget smukke og behagelige, lod den Herre Gud en kobberfarvet Hud komme paa dem, at de ikke skulle være tilstokkende for mit Folk. Og saa siger den Herre Gud: Jeg vil gjøre, at de skulle blive modbydelige for dit Folk, medmindre de vende om fra deres Ugadelighed. Og forbandet skal hans Sæd være, som blander sig med deres Sæd, thi de skulle blive forbandede med den samme Forbandelse. Og Herren talede det, og det skete. Og formedelst deres Forbandelse, som var paa dem, blevne de til et dovent Folk, fulde af Rænker og Sne-dighed, og de søgte i Ørkenen efter Nod-dyr. Og den Herre Gud sagde til mig: De skulle blive en Svøbe for din Sæd til at opvolke dem til ihukommelse om mig; og saasremt de ikke ville ihukomme mig og lytte til mine Ord, skulle de blive en Svøbe for dem til Ødelæggelse.“ (Mormons Bog, Side 65.)

Det Folk, som blev saaledes forbandet, kaldtes Lamaniter og nedstammede fra Laman og Lemuel, der var Nephis Brodre, samt fra et Par andre Familier, som vare komne med dem til det forjættede Land. Ni hundrede og halvtredtsindstyve Aar efterat nedenstaende Uddrag var frevet, blevne Nephiterne ødelagte af Lamaniterne. Og nu kommer deres hellige Optegnelse frem og synes ligesom at sige:

„Seg er Joseph, lever min Broder Judas endnu? Og een Green af dem kan sige: Seg er Davids kongelige Slægt, er hans Throne endnu til? Det jeg sørger disse Sætninger, syldes mit Hjerte af en bitter Sorg, og mine Nine ere fulde af Taa-rer. Seg græder over Israels Elendighed, og min Sjæl bedrøves inderliggen over den udvalgte Sæds langvarige Li-delser. O, naar skulle Israels Sorger ophøre? „O Herre, vor Gud, vil Du evindelig være vred paa os? Vil Du drage din Brede fra Slægt til Slægt? Vil Du ikke gjøre os levende igjen, at dit Folk maa glæde sig i Dig? Seg maa høre, hvad Gud Herren vil tale.“ — „Sandhed skal opvoge af Jorden, og Netsær-dighed skal see ned fra Himmelnen.“ (Ps. 85) „Paa den samme Dag skulle de Dove høre Bogens Ord.“ — „Jakob skal ikke mere beskjæmmes, ei heller skal hans Ansigt mere blegne.“ (Ez. 29de Cap.)

Mit Hjerte begynder atter at trostes, thi ifølge de gamle Forjættelser har Jorden aabnet sig og bragt Saliggjærelse frem for Lyset, og Himmelne lade Netsær-dighed stromme ned, den lange forjættede Bog er bleven aabenbaret; glædelige Ti-dender for Israel ere udsprungne af Jorden og forkynde Forlæsning og en evig Herlighed for Jakobs Sæd. Josephs Sæd vil snart begynde at trives og skal komme til at blomstre som en Rose; Jøderne ville komme frem og føge deres gamle Hjem; Israels Stammer i Norden ville erindre de gode Ting paa Bjergene, paa Høiene og i Dalene, som vare forjættede deres Forfædre; de skulle flye til Zion og deres Sjæle skulle blive som en vandet Have og der skal aldeles ikke mere være Sorg. Hvad Jøderne angaaer, „skulle de føge Herren deres Gud, og David deres Konge.“ Belsignet være Herren, Israels Gud, som har sendt sine Engle med Fre-

dens og Trostens Ord til Jakob. Alle de adsprede Levninger af Israel, som længes efter Bions Forløsning, være forvissede om, at deres Fædres Gud har erindret den nye og evige Vagt og aabenbaret samme, ikke paa Steentavler, men

paa Guldblader, som Tidens Land ikke har formaet at fordunkle, men de have saa at sige været ligesaa usorgjængelige som den evige Vagt, der er blevet oppegned paa dem for Aarhundreder tilbage i Tiden.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 174.)

Beretteren beskriver dem som lidt mindre end Spurve og figer, at „de have to Stjerner tæt ved Dinene og endnu to under Bingerne, hvilke gave et saa stærkt Skin fra sig, at man ved Hjælp af samme kunde spinde, væve, skrive og male, og Spanierne kunde om Natten gaae paa Jagt efter Utios, et Slags smaa Rani-ner, som findes der i Landet — og ligeledes ud at fiske, idet de forte disse Dyr med sig. Man kaldte dem „Locuyos,“ da de ogsaa tjente til at fordrive Myg- gene, som der ere meget besværlige. Man fangede dem om Natten ved Hjælp af Fakler, da de sogte hen til Lyset, ligesom de skulle komme frem, naar man kaldte dem ved Navn. De have en meget tung Bevægelse, og derfor kunne de ikke reise sig igjen, naar de falde. Naar Nogen stryger den Vædste, som findes i de omtalte „Stjerner,“ i Ansigtet eller paa Hænderne, synes de ligesom at være i Brand, saalænge Vædsten varer.“

Det har altid været os sørdeles behageligt at læse de romantiske og tilsyneladende næsten fabelagtige Beretninger, der ere blevne udgivne af Grobrernes Hi-storystrijvere. Meget ofte fandt vi deres selsomme Bestrivelser saa livlige og tro-

værdige, at vi blev besjælede med den samme Aand, som git igjennem deres Spalter. Vi fangede flere af disse Dyr, dog ikke ved at kalde dem ved Navn, men med en Hat, saaledes som Skoledrenge vlie at fange Sommerfugle. De ere over en halv Tomme lange og have et hvast, bevægeligt Horn fortil; naar man lagde dem paa Ryggen, kunde de ikke vende sig igjen paa anden Maade end ved at trække dette Horn imod en Hindes paa Hovhovedet. Bagved Dinene ere to runde, gjennemsigtige Pletter, der indeholde en lysende Vædste, og ere omtrent af Størrelse som et Knappenalshoved, medens der nedenunder er en større Blære, som indeholder den samme Substant. Fire af dem være tilstrækkelige til at kaste et klart Lys fra sig rundt omkring i flere Alens Afstand, og ved Hjælp af det Skin, som en enkelt af dem frembragte, kunde vi tydeligt see at læse de med smaa Typen trykte Spalter af en amerikanst Avis. Det var et Blad, som havde været omkring en Pakke og indeholdt Congres-Debatter, paa hvilke jeg indtil da blot havde kastet et flygtigt Blik, og det forekom os besynderligere end noget Andet, som vi erfarede paa Reisen, at vi i det

forsaldne Palads i Palenque ved Hjælp af det Lys, disse Inselter kastede fra sig, kunde læse om det, der blev gjort af vores store Mænd hjemme. Dette bragte Hjemmet i levende Grindring hos os, og iblandt de bekjendte Billeder, som foresvævede os, vare de gode Senge, i hvilke vores Venner netop ved denne Tid maatte være ifærds med at forsøse sig. Vi opsløgte vores Senge i den bageste Deel af Corridoren, der vender mod Gaarden. Denne Corridor bestod vedværs af aabne Døre og firkantede Stoler. Binden og Regnen trængte sig uhindrede igennem, og uheldigvis vare ikke vores Senge udens for Dryppets Omraade. Enhver af dem var ved en Deel Arbeide bleven anbragt ovenpaa fire Stene, og vi kunde ikke da flytte dem. Vi havde ikke Noget, vi kunde sætte op til at beskytte os, men heldigvis vare to Paraplyer, der vare fastgjorte til Maalestænger og omvirkede af et Stykke af en Maatte, bevarede fra Ødelæggelse paa Veiene i Bjergene. Hr. Catherwood og jeg anbragte dem over vores Sengehoveder. Pawling hængte sin Køie tvers over Corridoren, saa at Regnen kun naaede Fodderne, og saaledes tilbragte vi den første Nat i Palenque. Om Morgenens vare Paraphyerne, Sengelæderne, vores Ganglæder og Køier ganste gjennemvaade, og der fandtes ikke noget tørt Sted at staae paa. Vi betragtede os allerede som indstrevne til at blive forkjølede. Vi havde suet hen til vort Ophold i Palenque som Enden paa vores Missionsmægheder og som Begyndelsen igjen til Bequemmelighed og Hygge, men Alt, hvad vi kunde gjøre, var at flytte vores Senge hen til saadanne Steder, som lovede os et bedre Skul den følgende Nat.

En god Frokost vilde have gjort Mæget til at gjenoprette vort Humeur, men uheldigvis fandt vi, at vores Tortillas, som vi den foregaaende Dag havde bragt

med os, og hvilke formodentlig vare lavede af halvmulden Mais, formedelst den stærke Fugtig ved havde klæbet sig sammen, vare sure og fordærvede. Vi maatte derfor holde os til vores Bonner, Egg og vor Chokolade, uden Noget, der kunde tjene istedetfor Brod, og ligesom saa ofte forhen i vor Trængselstid vederqvægede vi os med en Cigar.

Henved Kl. 10 ankom Indianerne med nybagte Tortillas og Mælk. Vor Beviser, som nu var blevet færdig med at partere og uddele det slagtede Svin, var ogsaa iblandt dem. Det var den Samme, der var blevet engageret af Waldeck samt af Walker og Capitain Caddy, og han var blevet anbefalet af Præfekten som den Eneste, der var bekjendt med Ruinerne. Under hans Beledning satte vi afsted for at foretage en foreløbig Undersøgelse. Om vi alene havde forladt Stedet, lige meget i hvilken Retning vi havde begivet os, vilde vi ikke have vidst, hvorhen vi skulle have rettet vores Fjed.

Beretningerne om Udstrekningen af disse Ruiner ere Beviser paa, at Menneskene selv i vor praktiske Tid finde Behag i det Bidunderlige. Indianerne og Indbyggerne i Palenque sige, at disse Oldtidsminder indtage et Fladerum af tredindstyve engelste Mile. Jen Næppe velskrevne Afhandlinger, der ere udgivne i vort eget Land, er denne Udstrekning blevet angivet at være ti Gange større end det Fladerum, New York indtager, og for nylig har jeg i et af Bladene, der omhandler vor Opdagelsesreise, seet en Afhandling, hvori berettes, at denne Stad er blevet opdaget af os og indtager et Fladerum, der er tre Gange større end London. Det ligger ikke i min Natur at forringe nogen Beretning, der er rig paa Bidunder. Jeg er seen til at fatte Mistro og vilde derimod hellere undersøtte enhver

Opdagelse af det Slags, men uheldigvis er det blevet min Lod at finde Undere svinde bort, estersom jeg har nærmest mig dem. Selv det døde Hav tabte dets hemmelighedsfulde Unde for mig, da jeg nærmede mig samme, og dessoruden ved jeg, at som Reisende og „Forsatter“ vil jeg blive sat tilrette af mine Estertrædere, hvis jeg skulle tage fejl. Dersor er jeg nødt til at sige, ikke ifolge mit eget personlige Ønske, men isølge Kjendsgjerninger, at Indianerne og Indbyggerne i Palenque ikke havde det ringeste personlige Bekjendtskab til Ruinerne, medens de Beretninger, man har, kun have en svag Grundvold at støtte sig paa. Jeg vil imidlertid være taknemmelig mod mine Venner, som gennem Pressen ville rette mig. Hele Landet igjennem ere der Strækninger, som milemidt ere bevogede med tæt Skov af kjæmpe-mæssige Træer samt Busse og Krat, der ere ukjendte i vort eget Lands største Egne, og i enhver Retning ere de ganske uigjennemtrængelige, uden ved at man baner sig Vej ved Hjælp af Mancheten. Hvad der ligger begravet i denne Skov, er efter min egen personlige Kundstab umuligt for mig at sige; uden Beviser kunde vi gjerne have gaaet indtil 100 Lod frem over Bygningerne uden at have opdaget en eneste af dem.

Capitain Del Rio, der var den Første, som ved Hjælp af Folk og Penge undersøgte Stedet, siger i sin Beretning, at han i Udsørelsen af sit Hverv lod alle Træerne nedhugge og opbrænde; han siger ikke i hvilken Udstrækning, men at domme efter de Aabenninger og Udgavninger, som man finder i det Indre af Bygningerne, maa det have været i flere Miles Omkrreds. Capitain Dupax, der som konælig Besuldmægtiget og med alle de Midler, hvilke et saadant Hverv medførte, undersøgte Ruinerne, opdagede ikke flere Bygninger end dem, der ere omtalte af

Del Rio, og det var fun dem, vi saae; men da vi havde den Fordeel at have disse Mænd til Beiledere, idetmindste Del Rio, (dengang havde vi ikke seet Dupax's Værk) fil vi rimeligvis Ting at see, som havde undgaaet deres Opmærksomhed, ligesom de, der komme efter os, ville kunne opdage det, som er undgaaet vort Blik. Dette Sted var imidlertid Hovedoemedet for vor Opdagelsesreise, og det var vort Ønske og vor Hensigt at foretage en grundig Undersøgelse. Den Aftelse, man viste mig som offentlig Embedsmand, det særegne Indhold af mit Pas og de Breve, jeg havde fra de megitanste Authoriteter, gave mig enhver mulig Fordeel. Præsleten antog, at jeg var udsendt af Regjeringen i den udtrykkelige Hensigt at undersøge Ruinerne, og Enhver i Palenque, med Undtagelse af vor Ven Alcalden, var villig til at staae os bi, og selv han var det, forsaaibyd hans Egensindighed tillod det. Men der var tilsældige Banskeligheder, som var uovervindelige. For det Første var det den regnfulde Års-tid. Dette vilde under enhver Omstændighed have gjort det vanskeligt for os, men da Negnen ikke begyndte forend mellem Klokkene tre og fire, medens Beiret altid var klart om Morgen'en, vilde dette have været Nok til at forhindre vores Forsøg, men der var andre Banskeligheder, hvilke fra Begyndelsen af bragte os i Forlegenhed og vedvarede under hele vort Ophold mellem Ruinerne. Der sandtes nemlig hversken egentlige Øger eller Spader paa Stedet, men som sædvanlig bestod det eneste Redstab i Mancheten, som her lignede et fort, bredbladet Sværd, medens det her var vanskeligere end paa ethvert andet Sted, vi besøgte, at bevæge Indianerne til at arbeide. Det var netop den Tid, da man plantede Mais, og under det sieblikkelige Tryk af en herstende Hungersnød havde Alle travlt med at saae

og plante. Indianernes Daglon var ni Pence om Dagen, men Alcalden, som havde med denne Forretningsgreen at gjøre, vilde ikke lade mig gaae høiere end til en Shilling, og han vilde aldrig sende os mere end fire a sex Mand om Dagen. De vilde ikke sove mellem Ruinerne, kom seent om Morgenens og gik tidligt bort igjen om Aftenen. Undertiden kom kun to eller tre af dem, og det var sjeldent, at en og samme Person kom to Gange, og under vort Ophold der havde vi vegel-

viis haft alle Indianerne i Landsbyen. Dette forsøgede i hoi Grad vort Arbeide, da vi bestandig maatte staae over dem for at veilede dem, og netop ligesom een Afdelig begyndte noiagtig at forstaae, hvad vi ønskede udført, maatte vi paanh begynde at opitere nogle Andre, og jeg maa bemærke, at omendfjordt de tilsyneladende arbeidede for en ringe Daglon, var dog denne temmelig stor, naar vi tage Hensyn til det Arbeide, der blev udført.

(Fortsættet).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Enighed og god Regjering i Utah.

Den Enighed, som hersker i Utah, er usædlig for Verden, der ikke kan forståe, hvorledes det er muligt, at vi kunne være enige i Alt, hvad der baade hører til vor Religion og vores timelige Anliggender. At see et helt Territorium af omrent samme Størrelse som England og beboet af over hundrede tusinde Sjæle være enige, er et hidindtil ubekjendt Særsyn for denne Slægt. Nogle have anset denne Enighed som farlig for de Forenede Staters Frihed og som truende for amerikanske Borgeres Uafhængighed. Men lader os omhyggelig undersøge Bestaffenheten af en fri republikansk Regjeringsform og de Rettigheder, som ere tillede amerikanske Borgere. Er der Noget i den amerikanske Constitution, som paalægger Indvaarerne at være delte i forskellige Partier enten i religiøs eller politisk Henseende? Er der Noget i denne Institution, som fordrer, at der skulle være to eller flere modstridende Candidater til de forskellige civile og militaire Embeder? Forbyder den dem at være eenstemmige i deres Voteringer? Om et eller andet Religiøs-samfund skulle faae Overvægten i en Stat eller et Territorium og vilde blive eenstemmige i Valget af deres Repræsentanter til Congressen eller med Hensyn til deres civile, geistlige og militære Embedsmænd, vilde dette omstyrtre den republikansk Regjeringsform? Svaret paa alle disse Spørgsmaal er et bestemt Nei.

En republikansk Regjeringsform er grundet paa Follets Stemme, og dens Betingelser ere fastsatte ved Constitutionen. En saadan Regjering er stærk, naar den er grundet paa og udøves ved Mængdens Votum, hvorimod den bliver svag, naar Minoriteten faaer Overvægten. Ifølge Constitutionen er det de Magthavendes Pligt at beskytte Enhver i Udvælsen af hans religiøse og borgerlige Rettigheder samt at paasee, at ikke Tale-, Trykke- eller Tænkefriheden frænkes, hvilket Alt ved Constitutionen er tilslæktet enhver amerikansk Borger i enhver Stat og ethvert Territorium.

Utah har gjort Fordring paa de Rettigheder, der tilkommer samme, men vil ikke tryggle mere derom. Dette har baade ved Udstedelsen og Fuldbryrdelsen af dets Love lagt en fast Grundvold til en fuldkommen Lighed for alle amerikanske Borgere. I dette Territorium nyde ethvert Religionssamfund de samme Rettigheder; Ingen fornærmes eller forstyrres i Udsævelsen af sin Gudsdyrkelse, og Alle ere i lige Grad beskyttede mod Bold og Overfald med Hensyn til Person og Ejendom, uanset hvilken Religion de bekjende sig til, eller om de set ingen Religion have. Lovene indromme ikke det ene Religionssamfund større Rettigheder end det andet; „Mormonerne“ kunne ikke i nogen Henseende forbre Mere end Methodisterne, Søderne, Mamedanerne eller hvilket som helst andet Religionssamfund. Indberetningerne fra Domstolene i Utah vise, at Dommene blive affagte i Rettsædighed. De Kjøbmænd, Banquierer og andre Forretningsmænd, som have boet der i flere Aar, ere blevne ligesaa meget beskyttede ved Lovene, som „Mormonerne,“ hvilket deres eget Bidnesbyrd og Domstolenes Afgørelser noksom vise.

I Utah gives der ikke noget hemmeligt Politi, som gribet forstyrrende ind i fredelige Borgeres lovlige Forretninger. Forbrydelser ere der forholdsvis saa godt som ubekjendte, med Undtagelse af, at de nu og da kunne blive begaede af gjennemreisende Gulagravere, Overlopere fra Armeen og andre Omstreifere, som blot komme ind i Territoriet for at stjæle, røve og myrde, og hvilke om muligt soge at flygte med deres Bytte til de omkringliggende Territorier. Men takket være Politibetjentene og Øvrigheden i Utah for deres Aarvaagenhed og Paapassenhed, hvorved det i Allmindelighed lykkes at opdage Gjerningsmændene, at faae dem paagrebne og fort for Domstolene. Men da de retsløse Borgere have en uden Sammenligning afgjort Øvervægt, er det paa en beundringsværdig Maade lykkedes at bevare Territoriets Fred, og der findes ikke noget Sted paa hele det amerikanske Continent, hvor der er saa frit for Forbrydelser og saa fredeligt og roligt som i Utah. Det kan bevises baade ved Dommernes Indberetninger og ved andre uigjendrivelige Bidnesbyrd, at der i Forhold til Folkemængden ikke begaaes en Lyhendedeel af de Forbrydelser, som ere gjængse i andre Stater og Territorier.

Hvad er Aarsagen til denne Tingnes fredelige, rolige og lykkelige Tilstand? Grunden hertil er den, at de Fleste iblandt Befolkingen i Utah ere Sidste-Dages Hellige, hvis Religion lærer dem at leve i Fred med hverandre indbyrdes, og saa vidt muligt med alle Mennesker. De have sogt et Tilflugtssted mellem Klippebjergene, paadet de i No kunde tjene Gud og have Leilighed til at leve saaledes, som det sommer sig Christne. Vi have imidlertid ikke onset at beholde disse Rettigheder for os selv alene; vi have i en Række af Aar aabenlyst indbuddt alle gode Mennesker fra enhver Nation, enten de have været „Mormoner“ eller ikke, at komme til Utah, hvis de ønsede det. De Betingelser, som fordredes, vare, at Vedkommende skulde være gode Borgere, og at de vilde være behjælpelige i at overholde Orden og i at fremme Territoriets Vel. Vi have ladet fremmede Prædikanter optræde i vores Tabernaller og andre Forsamlingslokaler, en Kunst, som ikke noget som helst Religionssamfund iblandt de forskjellige Sekter indrommer vores Missionairer. Indbyggerne i Utah søger at prædike ved deres Gjerninger, og det er en Prædiken, som taler høiere end Ord — en Prædiken, der baner sig Bei baade til Diet og Dret, og som gjennemtrænger enhver oprigtig Sjæl, der drager igjennem vores talrige

Stæder og Landsbyer og ere Vidner til, hvad et enigt, retstafte og vindstibelt Folk kan udrette. Dette er vor praktiske Prædiken for hele Verden, og Maaden, hvorpaa vi indbyde vore Medmennesker at komme til Utah.

Indbaanerne i Utah ere de lovlydigste Borgere, som findes i nogen Stat eller noget Territorium indenfor de Forenede Staters Grænser. Pressen og Politikere i de forskjellige Stater ere tilboielige til at sværte Regjeringen i enhver mulig Henseende. Ikke saa med de Hellige i Utah; de elste Constitutionen, Amerikanernes uforlignelige Frihedsbrev, og den frie Regjering, som er grundet paa samme. For denne kostelige Skat kjæmpede, blodte og døde deres Fædre, og de testamenterede denne rige Gave, Friheden, til endnu usøgte Slægter. Indbaanerne i Utah gaae endnu videre; de troe nemlig, at den Almægtige er Ophavet til denne Regjerings-form, og at han indirekte har inspirert dens Stiftere. Dette er blevet aabenbaret til Joseph Smith og trykt i de Aabenbaringer, der blevne givne formedelst ham. At være utroe mod Constitutionen og opfærtige mod de Forenede Staters Regjering, vilde være det Samme, som at svigte vor hellige Religion.

De borgerlige Rettigheder og lovbunden Frihed er Alt, hvad Nogen med Rimelighed kan vente af de civile Authoriteter. De Hellige i Utah fordre ikke Mere, men ville heller ikke give Slip paa de fra deres Fædre nedarvede Privilegier.

Utahs Indbaanere udgjøre kun et lidet Folk, men Tiden er nær, da de Hellige dersteds ville frelse den vækkende Regjering fra Undergang. Guds Folk har en stor Fremtid for sig; Utah vil ikke blive stort nok for os, men vi skulle komme til at vende tilbage til vores forrige Hjem — til vores Arvelodder, som vi engang have højt af Regjeringen i Missouri. Der skal det nye Jerusalem opbygges, og ifse i Utah. Paa Jacksons frugtbare Marker vil denne de Helliges Hovedstad blive anlagt. Da vil Guds Folk komme til at nyde alle Fredens og Frihedens Belsignelser, medens de, som stride mod Gud og hans Værk, ville omkomme og bive forglemte. De Hellige, værer derfor trofaste og holder ud i Kampen indtil Enden.

Joseph Smiths Levnetslob.

August 1840.

(Fortsat fra Side 172.)

Før det Andet, fordi han havde fortalt, at Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og Elias Higbee havde sagt, da de vare i Washington, at enhver af dem eiede Værdi for hundrede tusinde Dollars og at Joseph Smith jun. havde sagt det Samme i Philadelphia — samt for at have sagt, at Oliver Granger ogsaa havde fortalt, at han eiede ligesaa Meget (det vil sige hundrede tusinde Dollars).

Før det Tredie, fordi han holder hemmelige Raad i Herrens Huus i Kirtland og for lufkede Dore i den Hensigt at forhindre viiske Brødre, der staae i et godt Forhold i Menigheden, fra at være tilstede, hvorved de tillige vare berøvede Afsbenyttelsen af Husset.

To blevne bestikkede til at tale i Sagen, nemlig Thomas Grover (7) og A. Cowles (8).

Raadet udsattes til den 6te Septbr. Kl. 2, til hvilken Tid det atter samledes. I dette Mode blev alle Bidnerne i Sagen ashorte, og Raadet sluttet paa begge Sider. Parterne talte længe, hvorefter Joseph Smith jun. tog Klagen tilbage, da Bedkommende bleve forligte og Sagen bilagt til deres Tilfredshed.

Løverdag den 5te. Eldste Young og Richards toge fra Manchester til Liverpool, og om Aftenen organiserede de et Selstab af Hellige, der skulle afgaae til New York, idet de valgte Theodore Turley til at præsidere tilligemed seg Raadgivere.

Søndag den 6te. Eldste Young prædikede. Mandag Aften gik Eldsterne Young og Richards ombord paa Skibet „Nordamerika“ tilligemed de Hellige, og Tirsdag Morgen henved Klokken ni blev Far-toiet trukket ud af et Damstib. De Eldste ledssagede dem femten a tyve (engelste) Mile, og de Bortdragende vare vel tilmode, da de forlod dem. Richards vendte tilbage til Manchester samme Aften, og Eldste Young den 10de.

Mandag den 7de. Om Aftenen prædikede Eldste Kimball, Woodruff og G. A. Smith i den sydlige Maadeholske-Forenings Forsamlingssal i London.

Eldste John Venbow, som forhen havde overleveret to hundrede og halvtredsfinsløse pund Sterling til Tryknlingen af Psalmebogen, Mormons Bog osv., afstod enhver Fordring paa disse Penge, med Undtagelse af den Hjælp, hans Venner maatte behøve, der onskede at emigrere til Amerika til næste Aar, og overlod det Øvrige til Brigham Youngs, Willard Richard's og Wilsford Woodruffs Raadighed, hvilke Mænd havde laant disse Penge til Bedste for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Tillige overgav han det, som maatte komme ind ved Salget af Gadfield Elms Kapel.

Onsdag den 9de var der en frysrigtlig Storm i det nordlige Skotland.

Fredag den 11te. Det var et strælfeligt Jordsskjælv ved Bjerget Ararat, ved hvilken Lejlighed Staden Mekitchavan ødelagdes, alle Bygningerne i Grivan bestdigedes, og de to Distrikter Shavour og Sonrmate i Armenien blev frysrigtligt medtagne. En betydelig Mæsse løsnedes fra Bjerget Ararat og ødelagde Alt paa dens Bæl i en Strækning af henved fem (engelste) Mile. Landsbyen Alshouli blev begravet med tusinde Indvaanere.

Søndag den 13de. Eldste Kimball døbte fire Personer i London.

Mandag den 14de. Min Fader, Joseph Smith sen., Patriark for hele Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, døde i Nauvoo.

Han var født den 12te Juli 1771 i Topsfield i Essex County i Massachusetts; han var den anden af Asahel og Mary Smiths syv Sønner. Asahel var født i Topsfield den 7de Marts 1744 og var den yngste Søn af Samuel og Priscilla Smith. Samuel var født i Topsfield den 26de Januar 1714; han var den ældste af Samuel og Rebecca Smiths Sønner. Samuel var født i Topsfield den 26de Januar 1666 og var en Søn af Robert og Mary Smith, der vare emigrerede fra Gammel-England.

Min Fader flyttede i 1791 tilligemed sin Fader til Tunbridge i Orange County i Vermont, og var med at oprydde en stor Farm, der var stærkt bevoget med Skov. Den 24de Januar 1796 ægtede han Lucy, en Datter af Salomon og Lydia Mack, og havde med hende følgende Børn:

Alvin Smith, født den 11te Februar 1798, død den 19de November 1824. Hyrum, født den 9de Februar 1800. Sepphonia, født den 16de Mai 1803. Joseph født den 23de Dec. 1805. Samuel

Harrison, født den 13de Marts 1808. Ephraim, født den 13de Marts 1810, ved den 24de Marts samme Åar. William, født den 13de Marts 1811. Catherine, født den 28de Juli 1812. Den Carlos, født den 25de Marts 1816. Lucy, født den 18de Juli 1824.

Bed hans Indtrædelse i Egtestanden eiede han en mind Farm i Tunbridge. I 1802 leiede han den ud og begyndte at drive Handel, ligesom han fort der efter indlod sig i en Spekulation, som gik ud paa at sende Ginseng (et Slags bitter Rød) til China; men han blev snydt af Capitanen og Agenten, saa at han maatte opgive det hele Foretagende. Han maatte sælge sin Landeindom og alt sit Indbo for at kunne betale sin Gjeld.

Omtrent ved Året 1818 flyttede han til Palmyra i Wayne County i Staten New York, hvor han kjøbte en Landeindom og opryddede henved 200 Akres Jord, men maatte opgive den igjen, da han ikke til rette Tid funde betale den sidste Termin paa Kjøbesummen. Det Samme var tilfældet med et stort Antal Jordbrugere, som i New York havde opdyret Land under lignende Betingelser. Siden flyttede han til Manchester i Ontario County i Staten New York, hvor han forstaffede sig et hyggeligt Hjem tilsigemod 16 Akres Jord, og boede der, indtil han flyttede til Kirtland, Ohio.

Han var den Første, som annam mede mit Vidnesbyrd, efterat jeg havde seet Engelen, og han opmuntrede mig til at være trofast og udholdende med Hensyn til det Budstab, jeg havde modtaget. Han blev døbt den 6te April 1830.

I August 1830 gjorde han i Selskab med min Broder Den Carlos en Missionstour til St. Lawrence County i Staten New York, og kom paa denne Reise til flere af Canadas Søhavne, hvor han uddecelte nogle Exemplarer af Mormons

Bog, besøgte sin Fader, sine Brodre og sin Søster, der boede i St. Lawrence County, og har Vidnesbyrd om Sandheden, hvilket havde til Folge, at til sidst hele Familien kom ind i Kirken, med Undtagelse af hans Broder Jesse og hans Søster Susan.

I 1831 flyttede han med sin Familie til Kirtland. Den 18de December 1833 blev han ordineret til Patriark og Præsident for Overpræstedommet — under Oliver Cowderys; Sidney Rigdon's, Frederick D. Williams' og mine Hænder. Han var Medlem af det første Høiraad, der organiseredes den 17de Februar 1834, og dengang meddelede han mig og min Broder Samuel H. den faderltge Velsignelse.

I 1836 rejste han i Selskab med sin Broder 2400 engleste Mile igjennem Ohio, New York, Pennsylvania, Vermont og New Hampshire, idet han besøgte Menighederne i disse Stater og meddelede den patriarkalfe Velsignelse til flere hundrede Indianere, ligesom de prædikede Evangeliet for Enhver, som vilde høre det, og døbte Mange. De ankom til Kirtland den 2den Octbr. 1836.

Under Forsøgelerne i Kirtland 1837 blev han fængslet, men heldigvis ikke han efter sin Frihed igjen, og efter en meget trættende Reise i Føraaret og Sommeren 1838 ankom han til Far West i Missouri. Efterat jeg og min Broder Hyrum af Pebelen vare blevne fastlædt i Fængsel i Missouri, flygtede han paa Grund af Gouverneur Lilborn Boggs' Udryddelseskilde midt om Vinteren til Quincy i Illinois, hvorfra han i Føraaret 1839 flyttede til Commerce.

De Strabæs, han maatte udholde, paadrog ham en tærende Sygdom, af hvilken han døde den 14de Septbr. 1840 i en Alder af 69 Åar, to Maaneder og to Dage. Han var ses God og to Tom-

mer høj, usædvanlig rank af Vægt og særdeles godt proportioneret. Hans sædvanlige Vægt var henved 200 Pund, og han var meget stærk og rastløs. I sine yngre Dage var han bekjendt som En,

der var usædvanlig dygtig til at brydes, og ligesom Jakob bredes han aldrig med Nogen uden at kunne kaste ham til Jorden.

(Fortsættelse.)

Nyheder.

Sverrig. Den 26de forrige Maaned rasede der en stor Ildebrand i Godenborg, ved hvilken Lejlighed 17 Huse skulle være nedbrændte og 300 Personer blevne huusvilde. Ilden antages at være paasat.

England. I Accrington, en Fabrikby i Lancashire, omkom den 29de Februar 9 Born i en Skole, og over 100 svævede i den største Livsfare. Under Skolestuen handlades et Kurvesletningsværksled, hvor et Oplag af Siv kom i Brand, uden at man veed, hvorledes. Den tykke og kvælende Røg trængte op i Skolestuen, medens den til samme førende Trappe brændte. Man bragte Stiger tilveie for at redde Børnene; men 9 i en Alder af 4—5 Aar blevne baarne bort som Lig.

Ett Telegram fra London af 7de dennes melder, at Fenieropstanden omsider fort Alvor er udbrudt i Irland, og at det er kommet til blodige Træsninger imellem Insurgerterne og de engelste Tropper, samt at mange Telegraphraade ere ødelagte.

Frankrig. Fra Ungarn berettes, at betydelige Opkøb af Heste for fransk Regning have fundet Sted i den senere Tid i Anledning af det franske Cavaleries forestaaende Forøgelse. Mærkeligt nok skrives paa samme Tid fra Marienburg (i Nærheden af Danzig): En ikke ringe Opsigt velle her de store Transporter af Heste, der komme fra Østpreussen. Daglig passere Hundrede af Heste af enhver Qualitet vor Stad, for at besvordes videre pr. Jernbane til Köln; Hestehandlerne sige, at de ere bestemte til Frankrig.

Nu, da den mildere Vårstid nærmer sig, synes Choleraen atter at ville tiltræde en Runde igennem Europa. Fra Mellemfrankrig erfares, at den har viist sig i to Departementer, og ifolge et indlsbet Telegram er Sygdommen ligeledes kommen til Ubrud i Rhinpreussen. I Staden Köln er der siden den 1ste Febr. indtruffset 23 Dødstilfælde af Cholera.

Osterrig. I østerrigste Bladet er der Tale om forestaaende betydelige Troppconcentrationer imod den tyrkiske Grænse, da man holder en krigersk Conflict Orienten for uundgaaelig.

Rusland. Fra Warschau meldes under 28de Februar, at der i de sidste 8 Dage er indtruffset talrige riflede Kanoner fra det indre Rusland, hvil Transport ligeledes bringes i Forbindelse med Forholdene i Tyrkiet.

Tyrkiet. Den i Tyrkiets europæiske Propindser herskende Gjæring synes at have forplantet sig til Lilleasien og at true med beklagelige Optrin. I et anatomisk Distrikts skulle de fanatiserede Tyrker have myrdet endel Christne, og lignende

Seeser frygter man for i Brussa, hvor Roligheden kun med Nød og næppe har funnet opretholdes.

Amerika. Keiser Maximilian er den 19de Februar trukket ud af Mexiko og har slaaet Carbajat.

Blandingter.

Norges Handelsflaade har i Aaret 1865 efter havt en stor Tilvægt. I det nævnte Aar er nemlig Flaaden blevet forsøgt med 139 Fartsier paa til sammen 35,749 Commercelæster og med en Besætning af 2,757 Mand, saa at den ved Arets Slutning udgjorde 5,407 Fartsier paa 352,949 Commercelæster og en Besætning af 38,066 Mand.

Ett Sne-e-Thermometer. Et parisijs Blad meddelet et Brev fra Strasborg, i hvilket der gjores opmærksom paa en mørklig Kjendsgjerning: Naar man i Frostveir trykker en Sneeboldt og holder den over Flammen af et Lys, saaledes at Flammen slukker Sleen, saa vil Sneeboldten sieblikkelig oplose sig til Vand, saaforent det meget snart bliver Loveit, hvorimod Flammen kun vil gjøre et Hul i Boldten, som trækker sig sammen uden at smelte, saaforent det endnu en Tidlang vil vedblive at fryse. Intet har været lettere for Bladets Redaktion end netop i de Januardage, da hele Paris var dækket med Sne, at gjøre et Forsøg for at stadsfeste Sagens Mægtighed, og Bladet beretter, at Udfaldet var dette, at Sneeboldten, der blev holdt over det tænde Lys, ikke smelte, men at der kom et dybt Hul i den, uden at der faldt saameget som en Draabe Vand ud af den.

Petroleumstrafiken. Hvilket uhyre Omsang denne forholdsvis nye Tilvirkning har naaet, vil sees af følgende summariske Oplysninger, som vi uddrage af „United Statens Mining Journal.“ Der bestaaer for Tiden ikke færre end 387 forskellige Petroleumscompagnier eller Actieselskaber, som ere i Virksomhed, nogensteds et stort Antal har standset. Det største Compagni virker med en Capital af 10 Millioner Dollars. Den Capital, med hvilken alle disse Selskaber drive deres Forretninger, beløber sig til 219 Millioner Dollars (en Dollar er 11 Mk. Danst). I dette Aar er der fra 1ste Januar til 22de September udsort fra nordamerikanste Havnne 175 Millioner Potter Petroleum. En Omstændighed, som meget har forøget Produktionen iaaer, er, at man har opfundet flere Slags Torpedos eller Sprængningsapparater, som nedbringes i de borede Rør og frembringe Explosioner i Jordens Dyb. Derved har man faaet mange Kilder til atter at give rigt Udbytte, efterat de forlængst vare standsede. Det Forunderligste er, at trods denne umaadelige Produktion, synes Forbrugen at stige i samme Forhold, og Priserne ere i New York i de sidste Uger i Stigning.

Hjemmet.

Mel. Do they miss me at home.

Mon hjemme i Dalen jeg savnes, Og nævnes blandt dem, jeg har kjær? Naar Børnene kjærligt omfavnes Og kysses — o, gud jeg var nær! — Naar aarle til Bon de nedknæle, Og Engle tilsmile de Smaa, Mon Nogen i Tankerne dvæle ;,: Ved Den, som nu eensom maa gaae?	Naar nuntre til Haven de ile, For Blomster til Moder at faae — Hun tænker — naar Børnene smile — ;,: Paa Den, som nu eensom maa gaae.
Naar Maaltidet nydes med Glæde Af dem, som omringe mit Bord — Mon Nogen erindrer mit Sæde, Og Fader er nævnt med et Ord? —	Naar Solen sig rødmende sører Bag Bjergenes evige Rand — Mon Nogen med Ømhed da tænker ;,: Paa Fader, Førsøger og Mand? Paa Længselens Vinger de føre Et Ønske til Den, de har kjær — I Nanden jeg synes at høre: ;,: „Gud Fader i aften var her!“

C. C. A. Christensen.

In d h o l d.

Side.

Side.

Hellige Skrifter paa Metalplader (fortsat)	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) . . 187.
Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	Nyheder . . . . . 190.
Nedaktionens Bemærkninger (Enighed og god Regering i Utah)	Blanding . . . . . 191.
	Poesie . . . . . 192.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og
paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.